

Mi

*tartja fogva bennünk a lelket, ha
testünknek mennie kell? Ki sürget ott,
a szárnyával küszködve, az ajtóban,
melynek a küszöbén elájulhatunk
nyomban? Ki nyomja kezünkbe a nyirkos
kilincset, ha egyszer ott fekszünk holtan?
S hol tart a lélek, ha testileg végleg
hajléktalannak bizonyultam? És te?
Ki képet (felvételt) alkottál rólam
egy gyermekmegőrző udvar pázsitján
ezerkilencszázötvenvalahányban?
Merre bújkálsz ma, miféle otthonban?*

Ha

*megérték valamit, elvakultság az,
ezért félve emelem számhoz a tejes-
poharat, még szétpattanhat, úgyszólván
készakarva. S szilánkjait arcomba
röpítve. Lehet, persze, hogy most csupán
a levegőbe beszélek, amin át-
látok egyelőre, ám a sűrűjét
is érzem már előre, fölét, melytől
a gyermek irtózik, oson hát bögréjét
kidönteni a sötétbe. S lopózik
vissza a félhomályba, mely cseppenként
issza be magát a szemhéja mögé.*

Gonddal

*viszi szájához az ételt, de ott már
türelmét veszi, falánkságán nem bír
úrrá lenni. Rabja fogának. Nyelvét
is az tartja fogva, mint a szót, melyet
elharapva — még akárhányszor el fog*

ismételni. Mintegy visszhangozni csak-
nem. Ami annyit tesz, más szóval, hogy míg
az egyik felé kioltva találja
most a nyelvén, a másikat mindjárt a
szívében ébreszti. Félelmet kelt, úgy-
mond, magában. Minthogy élelmével a
halál egy életre belétemetve.

Tereld

a szót, vissza a csonthoz, tereld újfent
a kertre, vesződség nélkül, vesződjön
vele az ördög, tereld a szót másra,
mondd, amit álmodban (sem) gondolsz; aludj,
más szóval, aludd ki magad a kertben,
tereld a szót álmodban a kecskére,
mely egy sportpályán legel, elhagyottan,
a kapufához kötözve; szólítsd meg
most, tereld a szót a harangzúgásra,
vagy lökd vissza őt a szakadékába,
még harangszó előtt; vagy rúgd csak jól ol-
dalba. Nosza, tereld a szót a nyájra.

Elhagynám

magam a kertben, ahogy keltem már,
feléd indulván, Uram, körbe, rövid
szórakoztató nadrágban. Nem voltam
elégé lendületben mégsem, mintha
húzódoztam volna inkább, ami
azért jókora önmérsékletre vall.
Szemem felváltva az egyik s a másik
cipóm orrán. Szinte leírhatatlan.
Ujjam belezsibbad, felkarom serceg
már és a vállam; érzem, ahogy minden-
felől nézel, ahogy megyek össze, s Te
szabad szemmel követsz, be-beelőzve.